

אוהד ובר

בוקר בקרוב

עת שחר נגלה כי אינטרנט ערק
 ואין עוד קבץ רק רקיע פרוס.
 נוכל להגדיר מחדש את צבעו,
 למנות מיני מעופפים,
 לשוב למשחקים שגננו
 ולחפש שפה מבראשית ברא.
 עת שחר נגלה שמר-אינטרנט גלה
 ורק האדמה נותרה,
 נרתם להרטיבה ולהפכה.
 נמציא את הבארות.
 נקבע פוונים מהתחלה, נאמר שפנרת היא דרום.
 פיון שנמחקו הקבצים נדרס ענבים ברגלינו,
 לחיי הכלום
 והכל.
 דבים ישוכו לקטכם, ורטואלי יהפך לסוריאליסטי.
 גם פורנו יתפוגג בבקר כזה,
 הזין יעמד מדגדוג הרוח.

תיק עזרה

הושיטי יד שבועה,
 הרגיעי בקול-לחישת-משחה: "אהדי..."
 ושיהדהו.
 תפרי פצעי למפה: נתיב מנוסה מכלא המחשבה
 לארמון המחשבה.
 עקרי לחיי החזרת התקיני לחי סמוקה.
 הנשימי בכסף, הנשימי בזמן
 ובמציצה אם את רוצה.
 לחצי על חוי ושחררי דמעותי,
 נקזי אותן ללשונך והחדירי לדמד
 במזרק הבכי.
 הזעיקי שירה לעזרה.
 החיי בך את אמי: הרדימי ועטפיני בית.
 החיי בך את אבי: צלקי והציליני בעצה.
 אך אל תלאי: בבדידות, אצפה רק לשכוך
 לא לרפואה שלמה.

תקטוף את פרי התרסתנו, שאם לא כן אנו בטלים". כאמור, "הנעלם" הוא גיבור הספר, ולובש צורות רבות. בעידן המכור לקונקרטי המעשי הודס-פלחן אוהבת לעסוק במופשט. הנה שיר העוסק בזמן: "הזמן, ליצן שאיבד את שיווי המשקל, מסתחרר סביב עצמו/ העצמים מתפשטים תדיר, וגורשים את המרחב... לאינות מעריצים רבים, לא יפלא שהמופע זוכה למחאות כפיים/ הכל תהים כיצד תתרוש קריסתו של הזמן/ ומחכים ידיים בציפייה". שיריה פתוחים לאינטרפטציות, ואני מוצא כאן איזו התרסה כנגד הניהיליזם המרעי של ימינו, הסבור שהוא יכול להכניע אפילו את הזמן, אבל זהו רק פרשנות אחת.

"איך מתאפשר רטט של עצמיות/ לנוכח המחולט?" שאלת הודס-פלחן, בשירה המושפעת מתורת הסוד והקבלה. ובניגוד לשירת ה"אני אני" המאפיינת את מרבית השירה הצעירה של ימינו, שירת הודס-פלחן דווקא מנסה לחרוג מהאני אל העולם ואל הבלתי נתפס: "לשמוט את קרקע העצמיות המופרת/ להניח לרוחות העזות, חיות הבר/ ועוברי האורח - לעשות בה כבשלהם/ ובצד הערפילי לחסות, עד בוא העת." צניעות המזכירה את שירת זלדה, אבל תמונתית יותר, אולי בהשפעת הסימבוליסטים הרוסים.

הנה עוד שיר המעלים את האני לטובת משהו גדול יותר, אולי אמונה בבורא, למרות שאין מדובר בשירה דתית כשלעצמה אלא בשירה רליגיוזית: "אני בלתי מוכרת נולדת רק על מנת להתפוגג אל הרוח המיטיבה/ שירצת שרשרת בלתי נשלמת של זהויות המדלגות בין עידנים כמו היו/ לא יותר ממחשבות מרפרפות של הבורא, אשר סוגר ידו בחזקה על/ הניצוץ הראשוני ואינו מרפה." זהויות כ"מחשבות מרפרפות של הבורא", הרי הרי זהו סמל מרהיב ביופי.

שירת הודס-פלחן לא מתביישת לשאול את השאלות הגדולות, ולתאר את התודעה הנאבקת, המתעייפת: "התודעה עייפה מן ההתרוצצות במבוק/ גלים גלים מתנפצים/ ואינם מגיעים עדיה/ עולמות נבראים מן הקצף האינסופי/ אחר מתפוגגים כמו חלום של תינוק/ והיא נמצאת מנגד/ עמוק בתוכה צפונה שלוחה/ עטופה במקלעת קוצים". "עולמות נבראים מן הקצף האינסופי" הנה שורה חזקה ביותר, המתארת את החלופיות כבריא.

זהו שירה למי שמעוניין לחשוב, שירה פילוסופית: "הספל התרוקן/ והתפנה מקום/ למן שעתיד לרדת מן השמים/ לו רק ניתן היה/ ליצור ריק פנימי/ מבלי להיבלע בתוכו". אהבה לריק בעידן המקדש את היש ואת הבעלות, אבל גם הכרה בחרדה והאימה שהוא מעורר - כמו חוד שחוד בחלל. הרוח היא מוטיב חוזר בספר זה: "זו הרוח/ שמתעתעת בנקבוכיות עורו.../ לשווא תנסה להסוות את/ העובדה שהיא פרוח שטורף את עצמו". ועוד שיר על הרוח: "הרוח לא ידעת שהיא רוח/ אך העלים המסתחררים/ אל סילון האור המשתבר/ בטרם יגרפו אל האיק/ מעידים על העזות/ שבקריסת השפיעה לתוך עצמה/ לנוכח הוויה המסרבת להכיל/ המבט החף מגשמיות טובעני/ כמחשבה הצפונה מחשבה" - שירה שכל כולה האזנה להוויה, לרוחשים העדינים שבטבע, מתוך מודעות לכוחות היצירה וההרס הקיימים כבריא.

יש לספר היפהפה גם חסרונות: לעתים התמונות נותרות סתומות מדי, וזאת עקב עומס יתר של תמונות שלא מתקשרות, מסגרות רפרוד שאינן מתחברות: "ואז נשמעה קריאת התרגול/ ויתור וערגה שימשו בה בערבוביה/ מטבע אחד ויחיד ניתן לנו/ על צדו האחד חקוק העץ שלנו..." - יותר מדי בשורות ספורות, התרגול והמטבע אינם מתחברים לערגה ולעץ. כך גם בשורות הבעייתיות הבאות: "השתיקה נגעה באור ותימס/ פרפורי חלום שכחתי היו לכנפיים עיוורת/ מאחורי השער, הסוד קרא חמס... האור השתעשע בלווייתן עד שחול" - שורות הנותרות סתומות. בשירה קשה החותרת לבטא את הבלתי ניתן לביטוי חשוב להקפיד על אחידות התמונה.

אבל הסך הכול הוא כאמור ספר מרשים ובשל, כפי שמעיד השיר הקצר בו אסיים: "ההוויה היא מחשבה/ רותחת/ ומבעבעת/ המשתקקת/ להגיע למיצויה".

יוכל גלעד